

Omflyttningar i UD

Inför flertalet i går meddelade, i huvudsak redan förut kända omflyttningar i utrikesdepartementet gör man sig som vanligt den frågan om det verkligen är befogat med dessa snabba växlingar. I många av de fall det här gäller har vederbörande endast några få år suttit på en plats där det är ytterst besvärligt att skaffa sig den kunskap om förhållandena som fordras för en kvalificerad verksamhet, och så sänds han till en helt annan del av världen. Ofta måste det rimligen vara fråga om ett pussel som det är svårt för utomstående att lägga; vad som åsyftas är att få X. dit eller Y. därifrån, och så måste man leka "hela havet stormar" för att kunna nå det åsyftade målet. Eljest är det självfallet intet ont att säga om flertalet utnämningar. Att envoyén i Bonn förflyttas till Paris beror väl, får man anta, på att Parisambassaden anses särskilt både trevlig och förnäm; eljest är det skada att hr Kumlin måste lämna sitt framgångsrika arbete i Bonn. Vår för exempelvis beskickningscheferna i Bryssel och Peking måste sändas till andra ställen några få år före pensionsåldern kan väl däremot knappast förklaras annat än som ett led i den berörda pusseltrafiken.

Två utnämningar är emellertid mera anmärkningsvärda. Det är lovvärt att hr Undén stundom väljer personer utanför den diplomatiska karriären till ministerposter, men hans

praktik på området har hittills varit föga lyckad. Att chefredaktör Rolf Edbergs väntade utnämning till ambassadör i Oslo mötts med välvilliga kommentarer i pressen beror väl dels på långt driven kollegialitet, dels på att hr Edberg med all rätt anses vara en hygglig karl; i själva verket måste utnämningen betraktas som en form för befordran av en tjänstvillig och ambitiös partiman, möjligen som en tröst åt hr Edberg för att han inte får en ännu finare plats. Att hr Jödahl befordras från Belgrad till den utomordentligt viktiga posten i Bonn måste anses på ett än mer olyckligt sätt bestyrka utrikesministerns tidigare visade iver att forma en följksam diplomati. I valet mellan kapacitet och politisk pålitlighet väljer hr Undén gärna den sistnämnda egenskapen, och om han får sitta några år till, bör rapporterna från flertalet utländska huvudstäder passa honom lika bra som om de hade författats i Arvfurstens palats.